

Toygar Uludüz

- şiirler -

Yayın Tarihi:

12.10.2023

Yayınlayan:

Antoloji.Com Kültür ve Sanat

Yayın Hakkı Notu: Bu e-kitapta yer alan şiirlerin tüm yayın hakları şairin kendisine ve / veya yasal temsilcilerine aittir. Şiirlerin kopyalanması gerçek veya elektronik ortamlarda yayınlanması, dağıtılması Türkiye Cumhuriyeti yasaları ve uluslararası yasalarla korunmaktadır ve telif hakları temsilcisinin önceden yazılı iznini gerektirir. Bu doküman, şairin kendisi veya temsil hakkı verdiği kişinin isteği üzerine Antoloji.Com tarafından, şairin veya temsilcisinin beyanları doğrultusunda yayınlanmıştır. Bu dokümanın yayınlanması kullanılması dağıtılması kopyalanması ile ilgili husularda ve şiir içerikleri ile ilgili anlaşmazlıklarda Antoloji.Com hiç bir şekilde sorumlu ve taraf değildir.

2 Belki > 3

Korkarak yaşı kendini kilitle
Kurtar deme çukura girip de
Korlarla dövülmüş yüreğini dinle
Ve sakın feryat etme
Dene tüm çıkış yollarını
Bu yolda gerekse kır kollarını
Unut gülmediğin pozlarını
Ve asla unutma kozlarını
Gölgemden koptu gölgen
Yok deme, var sorunun
Savaşma, ama savaşırsan
Kopmuşsundur bu sarhoştan
Bulamadığım sadece anahtar
Bulsam, ne büyük şöhret ve taraftarlar
Yoluma diken, yaptığın yanlışlar
Ruhum yalın ayak
Gerçekler
Huzursuzluklar

Toygar Uludüz

Bana Göre Değil Aşk

Bu boş oda
Bu keyifsiz vakitler
Bir nehir gerek
İçinde balıklar yüzen
İçinde yalnız olmayan bir ben
Ve sevdiklerimle beraber

Geç kaldım kahretsin
Ya da çok başındayım

Kaybediyorum çocukluğumu
Sanki bir karanlık sınıyor göğsüme
Sanki bir kararsız bakıyorum kendime
Sınıyor belli ki

Bir boş salon ve bu keyifsiz vakitler
Bir ihtiyar ve bir ihtiyar adayı dolaşır
Gözlerim yanık bakar, yüreğime dargın ifadem
Anlaşmam, anlaşılmam

Paylaşırım belki biriyle bu keyifsiz vakitleri
Olur da yüzüm güler, ben istemeden
Tekrar mümkün bir şeyler!
Sınıyor çok belli

Ben yürürdüm de sanki bu şaklaban
Kızır bağırır bana durmadan
Bir an gelir öyle bir an
Yaseminler filizlenir bu kahırlardan

Parmak uçlarım yanar sana dokunursam
Belli ki bir şeylerin yeri değişir hayatımda
Tekrar aşık olmak için müsait değil bu yaşam
Mavi gözlerin kalacaktır kursağımda

Ah, o narin ellerin bana göre değil
O kokulu ten, şarap dudakların
Haykırıyor bana, karşımda eğil!
Eğer eğilirsem altında kalırım sokakların

Ben ne zaman önemsemişim beni
Kaçmışım yalandan, eğilmişim yaşken
Sevemem, mahvoluruz dinle seni
Kaç kurtar kendini vakit varken

Bu gecemavisi gökyüzü
Görür ufak cüssemi ezilirim
Incilerden ve merhametten yaratılmış yüzü
Gün gelir belki ben de sevilirim

Toygar Uludüz

Ben ve Ben

Gösterişsiz saatlerdeyim,
Tek düşmanımla beraber,
Kendi kendimeyim.

İlişir burnuma keyifli saatlerin kokusu,
Var öyle bir şey diyorum,
İnanmıyor kimse, inanmıyor doğrusu.
Etraf hep bir sessizlik ordusu,
Tam da bu saatler.

Ah dumanlar, benim dumanlarım,
Dumandan durulmuyor konuşuyor durmadan

Gözlerimi kırparak kirpiklerimi sayıyorum,
Öyle geçiyor işte zaman, sayıları karıştırıyorum hep
Aslında
Umutsuzluktan değil
Bu mutsuzluk
Fazla umuttan karşımda kavruluşum.
Tanrıdan böyle olmuşum,
Bilmiyorum, onun suçlayacağı kimse var mı?

Kalbimde
Parmak izlerin
Küllüğümde söndürdüğün,
Gözlerinde öldürdüğün,
Gülüşlerinle güldürdüğün, sevgili yarım,
Cellat olmayı sen mi seçtin?

İnsan hep bir kirletme eyleminde
Tamamlanmamış bir ev
Yarım bırakılmışlıktan uzak mıdır?
Umut eden insan, kiremit tuğlalarını,
Biri gelip yerine koyacak mıdır?

Penceresiz seyahatlerde merak gereksiz,
Böyle durumlarda bunalım fütursuz,
Ben ve ben durumlara ne demeliyiz?
Kaplamişken her yanı kan, umutlar dahi umutsuz.

Toygar Uludüz

Bulamazsın!

Tek ikimiz olsak keşke!
Gözlerin her solfeje hakim.
Denizler içimi söndürse keşke!
Sordum bir bilene, dedi kalmadı halim.

Eğer olur da kıyarsam bize,
Yüreğim kapalıdır, tek sebebi cenaze,
Olur da sorarsa sana bir sokak çocuğu,
De ki kalmadı hali.

Herkeste hata var, bilirsin.
Bakışların bir ahkâm, nefeslerin ritimsiz,
Şanma sakın, sen bir değil,
İki ömre bedelsin.

Darmadağın olur bazı saatler,
Anlatmaya kalksam, gerekli asırlar.
Zelzeleler olur, yürekler köpürür,
Yutkunamam, acır içimde bir bahçe.

Sor, aynalara niçin bakmam?
Haddin yok! Seni sana dahi kırdırmam.
Tam da o yüzden soramazsın,
O yüzden çevir yüzünü benim yüzüme bak.

Tarumar kader, yaşamak düşünsem,
Uykulu gözlerim ıslanır.
Sensizlik nedir keşke bilebilsen ,
Mecnunun Leylası seni kıskanır.

Ne zaman bir ölüm düşünsem,
İtiraf ederim kendime seni.
Kokunu içkime meze etsem,
Unutulurdu tek celsede belki.

Cüssem taşıyamaz yüreğimi,
İçinde ağırsın, çok.
Zalim felekten çalsak ya saatleri,
Sen benim sevdami ne sanarsın?

Toygar Uludüz

Further2

Tanrı ağlıyor, kimse duymasın!
Yalnızlık taşlarını kitaplarla taşımış,
Diyeti ödeyenin alını işaretli,
Yalnızlığı da yoktan var etmiş tabii!

Yoku yoktan var edip,
Yalnızlık devrimini başlattı ve
Herkes doğarken ağlardı bu yüzden
Ve herkes yalnızdı ağlarken.

Kör olana dek aynalara baktım.
Kendimi, kendim ile donatıp kanattım.
Aslında çoktan bıraktım beni kendi halime,
Ama yoktan yok olanı nasıl hatırlardım?

Sormak gerekir mi?
Yoksa sadece sarmak mı lazım yarayı?
Bir kez daha izi hatırlamak için sadece,
Sarmak gerekir mi?

Toygar Uludüz

Kılcal Damar

Bir insan, meleklerden alınmış bir izin gibi,
Aynı olabilir parmak izlerimiz.
Kovdum ellerimden ceset torbalarını.
Dönme geri.
Benliğimin galerisi tanrıların sesine benzemekte,
Kan revan bir gönül, gömün beni!
Heveslerim hayat gibi kısa,
Yokluğunun habercisi düşmüş bir yerlerde,
Bu kasvet sıkıyor ruhumu bir halat gibi.
İkilemler iki seçenekten ibaret değil,
Yaptığına "insan işte" derler, ihanet değil.
İntikamıma ettiğim yanlış yaşatır beni.
Çöp kovalarının ardına gizlenmiş, ürpermiş,
Titrek köpekler gibi miyiz?
Acısı tatlıydı kanayan dizimin,
Peronlara böldüm saliseleri, bekleme beni.
Sadece bir yolcuyum, burası kaçan tren.
Kokuyor en temiz yerim, yürek diyorlar,
Geçmekte en güzellerim, günlerim.
İçimdeki hayaleti asamıyorum içimde,
Bağladığım halatlar içinden geçiyor, beceremiyorum.
Şimşekler çakıyor beynime, titriyor ellerim!
İblislerden sakınır gibi sakınıyorum seni,
İblislerin başı ben değilmişim gibi.
Şehrimin ışıkları sönsen bile
Aydınlığım bitmeyecek, biri, ikisi...

Suratıma çarpan rüzgar,
Daha sert değil kelimelerinden.
Satırlarla bitmeyecek gibi.
Bitse bile ismi kalır sanki.
Şuyun altında nefes bulmak,
Ölümden sonra yaşamak gibi.
Yıllarım geçer, bir avuç toprak olurum.
Bir avuç topraklardan sadece biri olurum.
Ölümlerle ispatlarım hisleri.
Başka ne kurtarır beni umuttan başka!
İçimiz ağlar duvarlar gülerken bize!
Karanlıktaki bir gölgeyim ben.
Güzellik bende gözükmez, hepsi senin olsun!
Sen de iyi bak.

Altüst olmuş düzen,
Kıyametin alameti gibi gördüklerim,
Ciğerimi yakan hallerin,
Derinlerime inen gözlerin,
Beni bana gösteren sözlerin,
Olmasaydı,
Olmasaydı da karanlıktan ibaret sansaydım kendimi.
Kör etti biraz ışığın, kendimi kaybettim.
Bu yol uğruna kim bilir kaç aşkı ziyan ettim?..

Dengem bozuk,
Terazi şaşı artık.
Bir kırbaç daha vursam gebereceksin!

Gezerken bu haritası olmayan âlemde,
Nerede durmalı bakışlarım?
Bir de nakışlamışım bir kere seni tenime,
Lakin naaşımı bile duymayan bir senmişsin bu.

Düşüncelerim bitmek bilmez, bitmek bilmeyen kâinatta çok yer kaplıyor.
Sol omzumdaki yoruldu, bir dinlensin,
Tekrar tutacağım sözlerimi.

Elimde merhem, elimde yüreğim,
İçimde dehşet, gözlerinde öleyim.
Bulutlar çekilsin ben göğe bakayım,
Beni bırakın, ben göğe bakayım!
Çürürken sevinç yapraklarımı taşıyan koca çınar,
Neleri bırakıp, nerelere kaçayım?

Toygar Uludüz

Son Durak

Çukur ne kadar derinse,
Ö kadar değerlidir aydınlık.
Sevda dahil falan değil ayrılığa,
Sanki ömür çok uzunmuşçasına,
Mecbur muyuz bazı kimisine?
Gözün bir de alınmışsa karanlığa
Kendinden dostlar yaparsın kendine.

Mutluluk vaatleri,
Düşüncesiz kararlar,
Saçlarım ağırınca mı bulurum doğruyu?

Kalkacağıını biliyorum.
O yüzden iyi oldu düşmen.

Diplerin sonundayım belki,
Belki göremiyorum ışığı,
İnsanlarım üzülmesin diye gülüyorum.
Gülüyorum, insanlar gülmese bile.
Sırlar parçalar, kaburgalarımından fişkirir,
Mazimin irin kaplı aptallıkları.

Akşam vakti susar selalar,
İçimdeki ölümlerden habersiz...

Bir gün yetmez ölülerin naaşına,
Bir yıl yetmez!
Belki yaşarım bu yarayla.
Mecburiyetler mutsuz kılsa da,
Daha mutsuz olmaktan sakınıyordur belki.

On üçüncü ayı beklemek gibi
Sökerken diktiklerimi ellerim kanar
Diyorlar, kabuk bağlar elbet yaran
Kanamamasını isteyen kim?

Güneşin doğuşu,
Ayın gösterisi,
Değersiz gelir artık.
Susmuyor ki konuşayım,
Sus da dinlen!
Diyorum.
Laftan da anlamam ben.
Nasıl yapacağız bilmiyorum.

Korlara şekil vermek,
Zor olmamalı bu kadar.
Kalbi taş çevirmek,
Zor olmamalı bu kadar.
Işıksızım, ışiksiz!
Martılar bile dalga geçiyor sabah sabah,
Bir canım var benim.

Hakkını vermem gerek, gideceğim!
Dönemeyeceğim, isteyeceğim çok!
Bile bile gitmek istemek,
İşte bu!
Zor olmalı, candan can,
Ağaçtan dal,
Anadan evlat koparmak gibi!

Beyaz tenin aydınlatır günahlarımı,
Bilinmez bakışlarımı,
En tenha yollarımı,
Aydınlatır, yapma...
Defol!
Sadece olmamış olsun aşk!
Merhametten yoksun bir tanrı,
İyi bilir katilimin sen olduğunu

Zehir zemberek yutkunuşlarım,
Düğüm düğüm manasız kalışlarım.
Kendimi tanımıyorum.
Senden tanırdım beni.
Seninle olmuyor, sensizliği bilmiyorum daha.
Boğazımı sıkıyor elim,
Artık konuşmak istemiyor gibiyim.
Yıldız kaymıyor diye dilek tutmuyor değilim,
Çünkü kayarsa bir yıldız,
Bir yıldız sönecek benden.
Seni istemiyorum.
Kopuyorum çatırdayarak,
Vakti yaklaşıyor ayrılığın,
Çünkü gülmüyorsun.

Susacağım artık efendim!
Benim gibi olursam olmuyor, tamam anladım!
Yontmaya mecalin yok, anladım!
Yaşlanacağın bir dert değil de,
Yaşlanacağın bir omuz olsaydım...

İmkânsızdır artık aşk.
Bir kaşık şurupla sarhoş olmak kadar.
Ve bir o kadar da anlamsızdır hayat.

Bıraktım seni, bilmem kaç kişiye,
Bıraktım seni nefes alacağın bensizliğe.
Tutamam.
Tutamam seni, yanıyor ellerim!
Susamam bir yandan.
Duramam, zincirlerin yetmiyor!
Eğdim ben de boynumu,
Körelttim bıçaklardan keskin dilimi,
Yetmedi.

Hangi boşluk ellerimi dolduracak kadar güçlü?
Hangi yokluk acıtmaz beni babam gibi?
Tutup çekme kolumdan!
Bırak sevensin senarist, bırak ağlayayım!
Deli gibi sevişiyorum içimdeki acıyla,
Dudaklarım eriyor, parmaklarım uyuşuyor,
Nihayet yüzüm gülmüyor!

Mevsim artık sonbahar,
Mevsim artık hep sonbahar!
Bir daha ekemem çiçek böcek.
Not kalacak bir,
Seni suçlayan.
Gözyaşların firar edecek,
Güneş doğmayacak sonra,
Günler gün olmayacak.
Bu yaptığım yanıma kalmayacak.
Sırtımdaki soğuk zemin,
Çare bulmayacak yürek yangınım!
Hortumla yıkanırken bedenim,
Çare yok ayrılığa!

Yerim yokmuş,
Olur belki bir zamanda,
Belki bir sonraki hayatımda,
Mecburiyet kavramı olmaz,
Sırf benim hatırıma.

Toygar Uludüz

Tanrım Mola!

Amansız vazgeçişler şahitken yüreğimin serzenişlerine,
Tek yol buymuş vazgeçişlerim, üzgünüm.
Mecbur aşıktır ölümler, toprağa
Gemileri yakar gibi aradığım gözyaşlarım,
Neredeler, kim ile birlikteler?
Saplantılı çapalar, sapa kalmış bekliyor.
"Işıklar sarırken söndü lambalar"
Hani dersin ya, mümkün müdür bu ?
Aramadan bulmak da varmış.
Ölüm hazzı veren keskin gözlerin,
Yaktın ellerimi.
Yaktın iç sesimi, öldürdün.
Bunu diyemem sana, yakarım.
Çok tadı var gibi gülmeye mecbur;
İçindeki çılgınlıkları daha içindeki duymazken,
Nasıl bir cürrettir bu sendeki?
Etrafına yamyamları dizdiğim bu şatoya,
Gözlerin kapalı daldın sen vaktinde.
Nedir bu imtihanın anlamı?
Her solfeje hakim sanardım kendimi,
Her bilinmeyen, bir gün bilinir zannederdim,
Beklenenlerin gelmediğine sevinmek,
Dahil midir bir şeylere ?
Kollarında başlamasa da gün,
Aklımdayım, bilirim,
Başkası yok, üzgünüm vazgeçişlerim.

Seni yerden yere vuracak bu hayat.
Görsem bile, bilmem artık.
Bir tohum ektim bahçesine sevdanın,
Büyümesin diye ağlar da ağlarım.
İstersen dengen şaşsın bakmaktan göğe,
Bakamam ben, üzgünüm, vazgeçtiğim.
İstersen sor bir yerlere beni,
Ben soramam, çünkü vazgeçtim.
Gideceğim bu hikayeden,
İsmimi unutup,
Belki düzelir bozuk saatler,
Yeniden işler saat,
Beklenenlere.
Ama senden nefret ediyorum.
Senden nefret ediyorum.
Bilediğin bıçakları, yastık altında gizliyorum.
Bu aralar başka bir koku,
Farklı bir telaş farklı bulutlar,
Seni tutup bana getirsin bulutlar,
Yapamadıklarından feryatta bulutlar.
Bulduğum zamana isyan,
Beni buldukları vakite isyan ederim.
Bir rüyadır bunlar belki...
Belki kargalar yok olur gider, belki...
Ölüye baş sağlığı.

Zayıftır insan yıldızların gördüğü yerde.
Saniyeler sonrası bilinmezken,
Yıllar sonrası ilişir rüyalarım,
Sen varsın, rüya,
Sen yoksun, kâbus,

İçimdeki delilerin başlarını okşadım,
İçimdeki kızgın haklılıkları yabanlara attım,
Yaktım, izledim, külleri kül ettim.
Yangın diyebilirsin, yandın da zaten.
Elinden tutup da sana,
Güzellik vadetmedim.
Yoksa neyiz, nerede ne ederiz ki biz?
İki ahmak geceleri geçirir,
Yılları ziyan ederiz.
Anlıyorum ki batıyormuşum bu berrak suda.
Elimden tutma,
Bir taş da sen bağlarsın ayaklarıma.
Bir başıma ben kendimden, kendi karşımda,
Ellerini açıp Tanrıya yalvarsana,
Gözlerimi de bağlama, lütfen,
Manzalar senden yoksunken zaten,
Karanlık olmamalı.
Olmamalı bu kadar karanlık!
Olmamalı!

Toygar Uludüz

Ve ve Veya

Yalnızım tabi, kendi tabutumu bile ben taşıyım.
Kim inanırdı bir şeyleri kaldıracağıma?
Güçsüz bedenime tutunmuş bir ruhum.
Ağlarım, ezan ve köpek sesleriyle...

Gözlerim bozuk değil sadece ıslak,
Bu sebepten önümü görememişlerim.
Ah bir bilinse kim yalancı kim çıplak,
Herkesin vardır pislikten giysileri.

Şimdi;
Batıyor mu, yoksa çıkıyor muyum bu berrak suda?
Herkes de tutmak ister olmuş elimi.
Bilmiyorum tanrım bu azap niye?

Toygar Uludüz

Yarın Yarım

Savrulacađın bir rüzgar bul,
Oradan alıp buraya getirsin seni.
Çırpınacağın bir dünya bul kendine,
Şakın benimkine benzemesin.

Eskimez gülüşün, saçların ağırmaz,
Seni gören tanrı, kıyameti çağırmaz,
Kedere alışan kıvranmaz kaderden,
Kıvrınacağın bir kader bul kendine.

Öyle bir dünya olsun ki sende olan,
Başka bir şeye benzemesin.
Mavilikler ve maviliklerin renk aldığı,
Nefesini hisseden kendine dur desin.

Senden mi sebep bu çiçekli yollar?
Hep sen mi topladın yerden taşları?
Ben geciktim, benden geçmiş yıllar,
Ağlamama şahit olur kaldırım taşları.

Kızarıp duruşun, gözlerime bakarken,
Ellerin elimde, sözlerimi dinleyen,
Bir mum gibi erimeyi bekleyen,
Şu yalan sevdaya doğru kıldım seni.

Toygar Uludüz

Yolcu

Kanatsız bıraktığım meleklerin suçu yok
Demir atmışım yoksunlara, gemilerim uçuyor
Gerçekler zihnimde konaklar,
Yanılsamalar, gerçeği oyalıyor
Deli miyim? Deliliğe sığınanlar gibi mi?
Yoksa efendisi miyim delirdiğini bilmeyenlerin?
Neyim?
Sadece yolcuyum, çok!
Kendimde hâl bulamayışlarım..!
Çareyi ancak sende arayışlarım,
Sende hâl bulamayışlarım...
Kıvranırlarım, ben olduğumdandır
Seni aldatmasın, kabâhat görülmez çehrende
Ancak bakışların fısıldar kabahatimi
Ayna gibi dikildin karşıma sen.
Ben böyle bilmezdim beni, evvel zamanda.
Anlar oldum yalnızlığımın sebebini
Gönül, sevda davası aramıyor
Gözlerim, düğümlenmiş gözlerinle
Ayrılırsak, sen ve ben... Olabilir miyiz bir daha biz?
O şarkılar diyorum... Bize yazılmadı mı yoksa?
O rüyaları sırtlamadık mı dünyada?
Vahşi çiçekleriz tabii, kolay değil uyum,
Zehirli bir sarmaşık çiçeği... Ben buyum.
Verilen her söz tutulsa; mutluluk, salgın olur
Kapitalin sıfatı neşe olurdu.
Tutulmayan sözlerin gölgesi, yarının ahmak bakışlarında
Aynanın karşısında ürkerim kendimden bazen
Eğer olur da cayarsam sözümden
Eğer olur ya hani, kaçarsam özümden
Bilinsin isterim, nefsim için değildi yaşananlar.
Seni süzen hayran gözlerden uzak,
Benim ettiğim hadsiz küfürler...
Senin sol tarafındayım ben,
Son gülüşünde.
Maskeleri attım ben, hainleri yaktım.
Pusuların pusularını bir bir kuşattım
Onlar su oladursun sana, ateşim hâlâ ben,
Yanacaksın!
İnandırma kendini beni koyduğun masallara
Kimi sevindirmişim ben?
Üzmemişim sadece, o kadar!
Basit olan benmişim
Zor olan kabullenmekmiş meğer...
Şimdi ise turnaların göç ettiği gönlümde
Neyi, nereye çağıracaktım?
Giydirdiğin kaftanlar, bol değil; dar bana
Ölçtüklerim hep yanlış o zaman
Kimler sevdi diye sevdin beni?
Senin diktiğine benzemez benim giydiklerim
Sadece biz bilelim beni, başkasına gerek yok!
Bilseler de taşıyamazlar bu yükü...

İstemiyorum, bilinmek zaaftır bu yüzyılda
Ve cehennem; ateş değil, insandır.
O yüzden sen bakma bana
Aldırma, arzularının manasız çığlıklarına
Ruhumun karanlığı, bir tümsek aydınlığa
İnsanı yanlış tanımak benimki
Ve ellerim,
Tutulacak eller değil ki..!
Sevmediklerimle kolaydı yaşamak,
Ezmesin diye güçlüler, zayıfları
Yapılan oyunlardı sadece
Geceleri tavan muhakemeleri keyifsizdi
Benden toy olanlara, büyüsun demek,
Onursuzdu...
Şimdi elimden tutmuş "yürü!" diyorsun,
Yürürüm, ikimiz de eminiz bundan
Elimi tutarken kendinden harcıyorsun
Uyan artık, bu bir rüya diyorum.
Saatler tükeniyor, eriyen kadehler misali
Kaderlerimiz birleşmiş lakin,
Karınca uyarıyor, ağustos böceğini yıllardır
Sonu hep aynı hikayenin
Sonu veba... Sonu girdap.
Sen benim yara bandımsın
Ama bilmezsin,
Benim yaram da sensin!
Çırpınır dururum kendimle
Kazanani olmayan bir savaş!
Sadece kaybedeni var bu savaşın,
O ki, aynadan gülümseyendir.
Sadece bir yolcuyum
Cenette komşun olma yolunda
Bir bülbül kıvranıyor, yolculuğun bağrında
Yanlış anlaşılmasın, kabâhat bendedir
Benim cennetim,
Kabâhitimi görmediğin gözlerindir.

Toygar Uludüz